

и видѣлъ, че въ тѣхъ се гърчатъ като змии зеленитѣ пламъци на злобата.

— Не, съседке, — казалъ сиромашкиятъ синъ. — Тръгналъ съмъ по бърза работа. Не мога да те приема.

Минали нѣлолко дни. Завистъта се червисала, бѣлисала, премѣнила се и, безъ да чука, се вмъкнала въ кжщата на сиромашкия синъ.

— Като те гледамъ самичъкъ, съседе, жално ми става. Нѣма кой да ти подреди кжщата. Рекохъ си: ще ходя отъ време на време да попречиствамъ, да понареждамъ у съседа. Ей тъй — отъ добро сърдце.

— Не й вѣрвай! — зачурулика Радостъта. Тя нѣма сърдце. Тя иска да ѝ дадешъ достѣпъ, за да ме отрови. Да знаешъ само, колко много мои рожби е изтровила, колко кжщи е разплакала!

— Благодаря, съседке, — казалъ момъкътъ. — Азъ съмъ младъ, пѣргавъ — намирамъ време и за полската работа и за домашната.

Завистъта не се отчаяла. Веднѣжъ тя забелязала, че сиромашкиятъ синъ забравилъ отворенъ прозореца. Промъкнала се бързо презъ него въ стаята и се скрила. Когато вечеръта момъкътъ се прибралъ отъ нивата, малката птичка изхвъркнала отъ пазвата му, но не запѣла весело, както винаги.

— Защо не пѣшъ, мила птичко? — запиталъ, учуденъ, сиромашкиятъ синъ.

— Когато Завистъта е въ кжщата ти, моята пѣсенъ умира, — отговорила Радостъта.

Огледалъ се момъкътъ и скоро намѣрилъ Завистъта, скрита подъ масата.

— Какво търсишъ въ кжщата ми, негоднице?

— Не викай толкова, съседе. Азъ дойдохъ за твое добро. Видѣхъ, че си забравилъ прозореца отворенъ и влѣзохъ да го затворя. Не викай, съседе, не викай! . . .

— Махни се! Не искамъ да те виждамъ. Никога да не идвашъ вече у дома ми. Зло ще те сполети, ако прекрачишъ прага ми — закаралъ се момъкътъ и, както билъ разгнѣвенъ, сграбчилъ Завистъта съ желѣзнитѣ си ржце и я хвърлилъ презъ отворения прозорецъ.

— Ха-ха-ха-ха . . . — прихнала да се смѣе Завистъта. Азъ не се боя отъ злото, мое момче, азъ съмъ майката на Злото. Само тая малка птичка, която е свила гнѣздо въ твоя домъ, е по-силна отъ мене. Нейната пѣсенъ като островърхи игли ми боде очитѣ. Ако искашъ да си отида веднѣжъ завинаги, позволи ми да отрова малката птичка. Само това искамъ — позволи ми да отрова Радостъта. Докато не дадешъ съгласието